

under en saadan Hundepidemi at føre en Hund, naar den er forsynet med Mundkurv, i en Snor, og jeg vil saameget mere gjøre det, som vi have en Højesteretsdoms Afgjørelse for, at det under den tidligere Tilstand ikke var tilladt.

Indenrigsministeren (Steel): Med Hensyn til de Ytringer, der faldt fra den sidste ærede Taler, skal jeg bemærke, at jeg hverken anser Anbringelsen af Mundkurv eller det, at Hunden føres i et Baand eller trækkes i en Lænke, hvilket man vil, for at være betryggende. Der har i Sommer været talt saa meget om Mundkurve, og man har tænkt sig Muligheden af, at det f. Ex. i Kjøbenhavn, hvor Smitten ikke havde viist sig, kunde være tilstrækkeligt at udstede et Forbud mod, at løsgaaende Hunde maatte være uden Mundkurv; men det har viist sig, at det ikke var muligt at finde en Mundkurv, der afgav tilstrækkelig Betryggelse i saa Henseende. Man har ingen Mundkurv, som for Tiden afgiver tilstrækkelig Sikkerhed, og desuden, selv om man kjendte en Midel til en Mundkurv, som man ansaa for sikker, hvor vanskeligt vilde det da ikke være, at kontrollere, at enhver Hund, man mødte med Mundkurv paa, virkelig var forsynet med en saadan, der svarede til Modellen? Jeg tror ikke, at det, at Hunde have Mundkurv paa, er tilstrækkeligt, naar der er virkelig Fare paa Færde, og det er ganske vist ogsaa erkjendt af de veterinære Autoriteter. Ege saa lidt anser jeg det for tilstrækkeligt, at det er paabudt vedkommende Ciere at føre Hundene i en stærk Lænke eller Baand, det kommer da i alt Fald an paa, baade hvor stærkt Baandet er, og hvor stærk Manden eller Barmen, der skal føre Hunden, er. Jeg tror vistnok, at man i mange Tilfælde vilde faae at se, at den Hund, der blev ført i et stærkt Baand, vilde gaa løs, og i alt Fald vilde det ske paa de Steder, hvor man bruger Hunden til Bogterhund. Der er, som berørt af en tidligere Taler, indkommet forskellige Andragender om, at de Folk, der havde Schæferier, maatte have Tilladelse til at føre deres Hunde i et Baand ud ved Faareflokkene, idet de erklærede, at de naturligvis skulde passe paa Hundene; men man har ikke turdet give en saadan Tilladelse, fordi man har haft nogen Frygt for, at Hunden skulde slippe fra Syrden i et beleiligt Dieblis og blive løsgaaende i Stedet for bunden, hvilket kan ske baade frivilligt og usvilligt. Efter at der imidlertid nu er faldet en Højesteretsdom, som har fortolket de tidligere Bestemmelser i Loven af 1857 derhen, at den Hund ikke kan anses for bunden, der føres i et Baand, maa jeg erklære, at jeg ikke vilde kunne anse et saadant Forslag som det, der blev bebudet af den ærede Taler, for at være en Forbedring af Loven, men jeg maa anse det for en Forværring af de tidligere Forhold, som jeg ikke paa nogen Maade kunde tage imod.

Suel: Min Anstuelse hænger naturligvis noget sammen med, at jeg lige saa lidt som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) tror paa, at Hundegalskaben har haft den Udbredelse her i Landet, som man har hørt Tale om; men i Ørigt maa jeg i Modsetning til den høitærede Minister tillade mig at fremhæve, at den Omstændighed, at Hunde baade føres i Snor og har Mundkurv paa, er to Betryggelsesregler, der tages, medens den Hund, der enten er indespærret uden Mundkurv i Stuen eller i en lukket Bogn, let kan finde Leilighed til at echappere, saaledes som den ærede Minister nylig talte om med Hensyn til Hyrdehunde. — Jeg skal derfor fastholde min Anstuelse og forbeholder mig nærmere at motivere et Ændringsforslag i den Retning.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg skal blot bemærke, at absolut betryggende er jo kun den Forholdsregel at slaa dem ihjel; men relativt kan den ene Forholdsregel være mere betryggende end den anden, og jeg anser det, at Hundene ere indespærrede paa forvarlig Maade eller lænkede, for at være mere betryggende end enten at føre dem i lukket Bogn, hvilket vistnok meget sjældent vil være Tilfældet, eller føre dem i Baand. Jeg er enig med de to ærede Herrer i, at der har været Tilfælde af tvivlsom Natur, hvor det ikke har været let at afgjøre, om de Symtomer, man har fundet, virkelig have været Tegns paa Hundegalskab; men utvivlsomt er det, at Hundegalskab har været tilstede, og det har jo sit sørgelige Bevis deri, at der er Personer, som ere døde af Vandstræk efter at være blevene bidte af gale Hunde.

Leth: Naar den høitærede Indenrigsminister mente, at det ikke, — jeg tror, han brugte Udtrykket: kunde have nogen Fare, — at betro Indenrigsministeren denne ubiviede Myndighed, som tilsigtes ved Lovforslagets § 1 i Henseende til at paabyde, at Hunde skulle holdes bundne, indespærrede eller lænkede, og at det ikke kunde ventes, at Ministeren uden særdeles tvingende Anledning vilde gribe til saadanne meget upopulære og for Mange generende Paabud, som vi nylig have kjendt og set satte i Værk, saa tror jeg, at denne Sikkerhed dog maasse^u ikke er saa stor, som den høitærede Indenrigsminister mente; i det Mindste vilde jeg — i Forbigaaende skal jeg bemærke, at jeg ikke selv eier nogen Hund — ikke paa deres Begne, der eie Hunde, søle mig ganske rolig, dersom man som Indenrigsminister havde en Mand med den Læntemaade om dette Spørgsmaal som det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgtreds (Lauher). Jeg tror, at dersom man havde en Indenrigsminister af den Læntemaade, saa kunde man være rolig for, at der temmelig let vilde blive taget Anledning til disse ganske vist i høi